1e jaargang — N° 15. Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden Zaterdag 21 Februari 1914.

schrijft in te Tongeren bij
llée, uitgever en eigenaar
blad.

POSTRIJDER verschijnt
nsdags en 's zaterdags.

toezendingen van brieven,
aankondigingen moeten franco
worden aan den uitgever,
arkt, te Tongeren.

Telefoon N° 12

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :
Twee maal per week, 4 fr. per jaar.
Een maal » 3 »
Een blad afzonderlijk 10 centiemen.
De abonnementen zijn vooral betaalbaar.
Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels, vooraan of binnen in het blad : 1 frank den drukregel.

ERSTE BLAD

De personen die tot heden hun abonnement aan den *Postrijder* betaald hebben, zijn verzocht ons het ervan te doen toekomen, zoo niet zal er de brieflrager eene kwitantie aangeorden, met verhooging van 10 centiemen de kosten van inbeuring.

schoolwet gestemd !

den woensdag is eindelijk de wet in onze Kamer gestemd geen deze tijding is door het kaBelgië met vreugde en oprechte ning vernomen geworden.
ange maanden heeft de regeering rechterzijde kop gehouden tegen nde aanvallen der liberale en soische linkerzijden, die alles in 't elden om de stemming der schoolde lange baan te schuiven en desbeletten. De priesters, de kloosen, onze nederige kloosterzusters, at van verre of nabij betrekking den Godsdienst, werd op de gee en lafhartigste wijze bespot en rd, en de snoodste en tergendste teringen werden door deze verBuyl- en Demblonmannen uitkt; kortom de katholieken werden hoorde wijzen inhunne dierbaarpelens onophoudend aangeranden st.
ezelfde mannen zullen binnen s de kiezing nadert, op schijnheiize komen verklaren dat zij niet en Godsdienst zijn, en dat zij vertuiging eerbiedigen !
met die huichelaars !
rwijl liberalen en socialisten, in blinden godsdiensthaat deze einbespreking immer langer en lanten, konden eene gansche reeks wetsontwerpen, door deregeering nd en waaruit de werkman het voordeel kon trekken, niet beworden, ofschoon zij sinds lange n op de dagorde der Kamer inven stonden. Tusschen deze wetsen zien wij : Wetvoorstel op de ope woningen, op de Zondagrust, rbeid van vrouwen en kinderen, wet, enz. Doch het lot van den n, dat is de minste bekommernis onderlinge werkmansvrienden : isthaat gaat immer voor alles !

***

woensdag de bespreking in de gesloten werd, verklaarden M. rck, namens de liberalen, en M. elden, namens de socialisten, e schoolwet niet zouden stem dat de school verdrukt zal worr de dwingelandij der Kerk !!! en oals in de middeleeuwen beslag en op onze kinderen !!!
belachelijke verklaringen waren te stuiptrekkingen van dezen n lang gevoerden strijd tegen de l de liberalen en socialisten verre Kamer toen men tot de stempost overgaan, als waren zij bed geweest op dit beslissend oogenhoeden erkennen dat al hunne n om de schoolwet te doen mis in 't water waren gevallen, en hunne tegenkantingen de reen de rechterzijde zegevierend strijdperk kwamen.
stond de grijze strijder, M. recht, en sprak deze korte woordie wij zan het beknopt verslag en, en die de gevoelens van gansch erzijde uitdrukten :
enkel woord tot antwoord op de ringen der liberalen en der socia-

« Het werk dat wij volbrengen is een » werk van vrijheid, gelijkheid en rechtvaardigheid (Zeer wel ! rechts.)
» Ik voeg erbij dat het een werk van » vrede en verdraagzaamheid is. Wij » stemmen de wet alleen, wij dragen er » geen over tegen over ons geweten, te» genover de openbare meening en het » land. »

Het wetsontwerp werd daarna aangenomen met 98 stemmen en 2 onthoudingen (de heeren Daens en Fonteyn)

Gansch de rechterzijde bracht eene geestdriftige ovatie aan de Heeren Poullet en Schollaert.

***

Slechts drie katholieke volksvertegenwoordigers waren afwezig, toen de schoolwet gestemd werd : alle drie waren ziek.

Woorden en daden

Tijdens de bespreking der Schoolwet hebben de socialisten hun best gedaan om de verplichting in de wet te doen schrijven voor alle gemeenten schoolsoep te geven.

De heer minister had schoon in te brengen dat zulks ongeveer 50 miljoen zou kosten.

De socialisten moesten de schoolsoep hebben in naam der rechtvaardigheid.

« Men aanziet het als onaannemelijk, zegde de heer Kamiel Huysmans, arme kinderen in de ellende te laten. Zeer dikwijls kunnen die kinderen naar school niet gaan, omdat zij geene kleeren hebben. »

En gezel Anseele riep in een soort van vervoering uit :

« Er zijn hedendaags misschien » 100 duizend kinderen die naar » school gaan met ijdelen buik, en » wien den wind en den ijskouden » regen in het aangezicht zweepen. » En dat ontroert u niet ? Dat verandert u niet ? Denkt er aan, het » betreft het kind dat honger heeft — » dat koude heeft.
» Zij zijn 10 duizend ; 50 duizend. » Zij bibberen van koude en sidderen » van honger.
» Gelijk uwe predikanten in uwe » kerken het kruisbeeld in hunne ar» men nemen om uwe zielen in ver» rukking te brengen, neem ik het » kind des volks in mijne armen dat » het kruisbeeld is der samenleving. »

Inderdaad schoone woorden, niet waar, die steenen harten zouden vermurwen !

Daar was geene kwestie van politiek, zegden de gezellen Huysmans en Anseele, — er was enkel kwestie van menschlievendheid in zake — alle verdeeldheid moest zwijgen voor de ongelukkige kinderen, naar welke school zij ook gaan.

***

Schoone woorden ! — laat ons nu de werken nazien !

Op 6 Februari, min dan 8 dagen nadat de gezellen Huysmans en Anseele zoo gloedvol gesproken hadden, had eene zitting plaats van den gemeenteraad van Ougrée-bij-Luik.

Tijdens de bespreking der begrooting stelde de heer Paquay, burgemeester voor, 500 fr. meer in te schrijven voor de schoolsoep, ten einde de leerlingen der katholieke scholen er ook te kunnen laten van genieten, die daarvan tot hiertoe uitgesloten zijn geweest.

De socialisten zijn de meerderheid in den gemeenteraad van Ougrée ; zij hadden dus maar te willen en de schoone oproepen van de gezellen Huysmans en Anseele gingen verwezenlijkt worden.

Maar... ze wilden niet — en ze stemden *tegen* het voorstel van den burgemeester — en ze bekreunden er zich niet of het volkskind, dat Anseele in zijne armen had genomen om hun gemoed week te maken, rilde van koude en honger !

Dat volkskind was immers katholiek, en dan was het voor de roode partijgangers der menschlievendheid en der gelijkheid. geen medelijden waardig.

Te Seraing, ook bij Luik en niet verre van Ougrée, hebben ook de socialisten de meerderheid in den raad. De leerlingen der katholieke scholen krijgen er ook geen cent van het geld dat aan de schoolkoloniën wordt besteed.

Verleden jaar werd het hulpgeld van 2000 fr. dat de katholieke schoolkoloniën van Gent gedurende eenigen tijd genoten hadden niet meer gestemd.

Gezel Anseele heeft dan met het volkskind niet in zijne armen gestaan om een beroep te doen op het rechtvaardigheids- en gelijksgevoel der geuzenleden van den Gentschen gemeenteraad.

O ! Schijnheiligheid !

Gelukkig, volgens de nieuwe schoolwet mag er geen verschil meer gemaakt tusschen de schoolkinderen in zake schoolsoep, enz.

Mariabond tegen zedeloosheid

MANNEN, JONGELINGEN,
VROUWEN, MEISJES,

I

Vastenavond geeft aanleiding tot schandige ongeregeldheden.
Gedenkt uwe waardigheid als mensch.
Weg met de beestige vermaken !
Onteert u zelven niet door onzedelijke gesprekken of gezangen.

II

Ontucht verlaagt den mensch beneden het dier.
Ontucht vult de gasthuizen met walgelijke ziekten.
Ontucht brengt de huisgezinnen in druk.

III

Dronkenschap en ontucht spannen samen om den mensch te verbeesten.
Dronkenschap en ontucht laten niets na dan schande, armoede en verdriet.

IV

Eerbare vreugde versterkt den mensch.
Schandige vermaken putten hem uit naar ziel en lichaam.

BUITENLAND

Frankrijk

VREESELIJKE MISDAAD. — Op 12 Juni 1913 ontdekte een werkman, die 's morgens naar eene herberg ging, gehouden door Mad. Benoist, weduwe van eenen hoogleeraar, te Barisis-aux-Bois (Aisne) het lijk van deze laatste midden in de voornaamste kamer van het huis. In een naburige kamer ontdekte men kort daarna het lijk van den jongen Benoist, een kind van een tiental jaren, 't welk de moordenaars evenmin gespaard hadden.

Diefstal was de drijfveer der misdaad, en na hunne slachtoffers te hebben afgemaakt, hadden de moordenaars heel de woning doorzocht. Er werd een onderzoek gedaan door het gerecht, maar men ontdekte niets.

Er waren nauwelijks veertien dagen verloopen, de ontroering over de eerste misdaad was nog niet bedaard, toen een nieuw drama in dezelfde gemeente opschudding verwekte. De kleine Rose Dulocty, een meisje van twintig maanden, speelde voor het huis harer moeder, toen het eensklaps verdween, zonder dat men er het spoor kon van terug vinden. Onlangs nu vonden houthakkers in het bosch van St-Gobain een ontvleesch geraamte, dat herkend werd voor dat van de kleine Dulocty. Het was duidelijk dat het kind vermoord was.

Het onderzoek deed ontdekken dat het geraamte onlangs op die plaats was neergelegd. Vroeger was het bedolven geweest in eene verlaten groeve en de misdadigers, vreezend dat het daar te vroeg zou ontdekt worden, hadden het naar het bosch gebracht.

Verder kwam het onderzoek evenwel niet en men wanhoopte ooit de moordenaars in handen van het gerecht te zien vallen, toen het parket der Aisne dagen een naamloos schrijven ontving 't welk breedvoerige inlichtingen bevatte over de twee moorden van Barisis, welke gepleegd werden door dezelfde misdadigers.

De policie van Reims werd gelast met een onderzoek en zij kreeg nu spoedig de zekerheid dat de moordenaars van de kleine Dulocty niemand anders waren dan hare ouders, die gehandeld hadden met de medeplichtigheid van een meisje, Bernay genaamd. Daar de vader de streek had verlaten, werden de twee vrouwen aangehouden ; zij begonnen met alles te ontkennen en daarna, door de vragen in 't nauw gebracht, bekenden zij alles en deelden afschuwelijke bijzonderheden mede over de manier waarop het kind gedood werd.

Terwijl de moeder het kind vasthield en zijne kreten verstikte, doodde de vader het door met eene groote hoedenspel zijn hart te doorboren. Het meisje Bernay hield de wacht op straat.

De twee vrouwen bekenden ook dat de man de pleger was van de dubbele misdaad op de herbergierster en haar zoon.

De policie kent het verblijf van den afschuwelijken misdadiger, die spoedig in de handen van het gerecht zal zijn.

China.

TER DOOD VEROORDEELD VOOR DRONKENSCHAP. — De Khoutoukta of de regeerende prins van Mongolie, heeft twee zijner dienstboden ter dood veroordeeld, omdat zij misbruik maakten van den drank. Beiden werden op eene openbare plaats door den kop geschoten.

Verscheidene inwoners der hoofdstad Ourga zijn aangehouden en opgesloten, eveneens uit hoofde van dronken. De Mongoolsche overheden hebben besloten het alcoolisme door alle middelen te bekampen.

Duitschland.

OP SCHILDWACHT. — Een soldaat, die voor het hertogelijke paleis te Brunswijk op wacht moest staan, waar geen mensch te zien is, kiek uit naar wat verstrooiing. Tot zijn vreugde zag hij een aardig jong meisje, dat heel eenvoudig gekleed was, aankomen en vatte het plan op, met haar een verzetje te hebben. Hij gat haar een wenk, waar zij geen acht op sloeg. Daarna floot hij, maar het aardige jonge meisje ging kalm haars weegs in de richting van het paleis. Toen riep de schildwacht zachtjes psst ! psst ! maar het meisje wilde zich niet met hem inlaten en ging het paleis binnen.

Enkele minuten later kwam hertog Ernst, de schoonzoon van den keizer, naar buiten, riep de onthutste schildwacht bij zich en vroeg hoe hij het in zijn hoofd had gehaald, een vrouw lastig te vallen. « De maal zult ge er met een waarschuwing afkomen, zegde de hertog, omdat het toevallig mijn vrouw was, maar als het eens een andere dame van Brunswijk geweest was hadt ge ervan gelust. »

De Brunswijkers scheppen veel vermaak in deze anecdote, die overal rondverteld wordt.

BINNENLAND.

— DE TOESTAND VAN DEN KONING. — (Zie « Postrijder » van woensdag).

De toestand van Z. M. is zoo geruststellend mogelijk.

De koning heeft talrijke telegrammen ter deelneming en genegenheid ontvangen, onder andere van : den Paus, van de koningen van Engeland, Spanje en Italie, van de keizers van Duitschland en Oostenrijk-Hongarie, van de presidenten der Fransche en Portugeesche republieken, van den gemeenteraad van Antwerpen, enz., enz. De vorst heeft zelf al de antwoorden gedicteerd, die op deze telegrammen gestuurd werden.

Dinsdag en woensdag kwamen de vreemde gezanten te Brussel, de ministers en talrijke hoogebezoekers het register teekenen in het paleis.

Om 11 1/2 ure, woensdag morgend, kwam prinses Victor-Napoleon, vergezeld door hare eeredame, mej. de Bassompière, in open rijtuig voor het paleis aan, waar zij een bezoek aan de koningin wilde brengen. Hare Majesteit ontving op dit oogenblik juist de gravin Werner de Merode in bijzonder gehoor. Prinses Napoleon verklaarde dat zij zou terugkeeren.

— MEULEBEKE. — KOSTELIJKE OMHELZING. — M. Jakob X., veekoopman, te Meulebeke, was naar de veemarkt te Kuregem gegaan.

Gekomen in de Mechelschestraat, vloog eenskraps eene jonge « schoone » hem aan den hals, noemde hem lieve kozijn en omhelsde hem.

Daar de veekoopman haar niet herkende, vroeg de jonge vrouw verschooning over hare vergissing en maakte zich spoedig uit de voeten.

De veekoopman zette zijnen weg voort naar Helmet, waar hij een zijner bloedverwanten moest bezoeken. Daar gekomen bestatigde Jacob X.., dat zijne brieventasch met 900 fr. die in den binnenzak van zijn overjas stak, verdwenen was.

— EEN METAALBEWERKER DOOR EEN ELECTRISCHEN STROOM GEDOOD. — Donderdag waren metaalbewerkers werkzaam aan de ijzeren sluisdeuren, dienende voor den nieuwen dregen dok te Antwerpen. Bij middel eener boor, door electrische drijfkracht werkende, werden gaten in de deur geboord. Plotsis de electrische stroom in de boor overgegaan, waardoor twee werklieden werden neergebliksemd. Een hunner had geen letsel bekomen, doch zijn maat, die de handvatsels der boor vasthield, gat geen teeken van leven meer. Het lijk van het slachtoffer, Petrus Swerts geheeten, 45 jaar oud, woonachtig Indischestraat, werd naar het doodenhuis der Korte Dijkstraat gevoerd.

— DE GIFT VAN 10 000 FR. VAN PRINS VICTOR NAPOLEON. Wij hebben vroeger gemeld dat prins Victor-Napoleon, ter gelegenheid der geboorte van zijnen zoon, 10 000 fr. aan de armen van Parijs had geschonken.

De « Autorité », een Parijzer blad, melde Dinsdag dat de Fransche regeering had geweigerd die gift te aanvaarden.

Dit is echter niet juist.

De regeering heeft de gift niet geweigerd. Zij heeft echter de goedkeuring tot aanvaarding verdaagd, tot dat de gift in de gewone vormen en voorwaarden zal gedaan worden en den schijn niet meer hebben zal eene politieke betooging te zijn.

— IN HET KAMP VAN BEVERLOO. — EEN NIEUW WAPEN — In den loop der verleden week hadden in het kamp van Beverloobelangwekkende proefnemingen plaats met een geweer met automatische lading welks samenstelling reeds geruimen tijd in het ministerie van oorlog werd bestudeerd.

De praktische proeven, gedurende acht dagen in het Kamp volgehouden, hebben doorslaande bewijzen geleverd van de degelijkheid der nieuwe wapens.

Benevens de automatische lading, vereenigen de nieuwe wapens ook al de hoedanigheden van het Mausergeweer.

Een nieuwe trein.

Een vriend uit de Kempen vraagt ons : « Waarom zou trein 855 vertrekkende uit Achel om 7,47 en te Hasselt aankomende om 8,51 u. niet doorrijden tot Tongeren alwaar hij zou aankomen rond 9.40 u. ? Om voor den middag in Tongeren te kunnen komen moeten wij in de Kempen van vijf uren 's morgens te been zijn. Immers tusschen 7,45 u. en 11,26 u. hebt gij in Hasselt geen trein meer naar Tongeren ».

Al meermalen hebben wij die leemte tusschen de trein in den voormiddag betreurd ; onlangs nog kloeg een nijveraar dat hij om 7,45 u. moest vertrekken om een lijkdienst bij te wonen om 11 u. in Tongeren.

Om gevolg te geven aan de vraag van onzen Kempischen vriend hebben wij het officieel treinboek opengeslagen en verwonderd gestaan over het groot getal aansluitingen dat deze trein zou verzekeren en het overgroot gemak dat hij zou verschaffen aan bijna gansch Limburg.

Aankomende te Hasselt om 8,51 u. veronderstellen wij dat hij er vertrekt om 9,05 u.

Aldus geeft hij te *Hasselt* aansluiting met den trein van Achel 8,51, van Alken 8,40 u., met den tram van Burg-Leopold om 9,3 u.

Te *Beverst* aansluiting met den trein uit Maestricht 9,13 u.

Te *Bilzen* aansluiting met den tram van Genck 9,23 u.

Daar ook zou hij reizigers afladen om te vertrekken naar Genck om 9,57 u. en naar Riempst-Liers om 10.15 u.

Eindelijk te Tongeren aangekomen zou hij aansluiten met de trams naar Fexhe om 9.48 u.; naar Luik 9,52 u. ; naar Cortessem 10,5 u.

Nog verder zoekende zien wij dat trein 855 te Neerpelt aansluiting geeft met de lijn Antwerpen-Neerpelt 7.53 u., alsook Hamont-Neerpelt 7.39 u.

Die groote en talrijke voordeelen zij het ons geoorloofd aan het welwillend oordeel onzer treinbeheerders te onderwerpen.

Wij roepen daar ook de aandacht op van onze Limburgsche wetgevers zoowel als die van handelskamer, nijverheids- en landbouwinrichtingen.

Wie steekt er een handje bij ?

Stads- & Provincienieuws

BERICHT. — Van af 1 Maart 1914 zal des Zondags en op gelijkgestelde feestdagen het Postkantoor te Tongeren slechts open zijn van 10 tot 11 uur.

Werk der Piechtige Communie. — Het comiteit der Damen van het werk der Piechtige Communie doet eenen dringenden oproep tot de milddadigheid der inwoners van Tongeren.

De Damen met de inzameling gelast, zullen zich aanstaande week ten huize aanbieden. Zij koesteren de hoop ten minste zooveel geld als de vorige jaren in te zamelen.

Al onze medeburgers kennen het uitmuntend Werk der Piechtige Communie, dat reeds sedert verscheidene jaren tot stand gekomen is.

Ook is het overbodig dat wij daarover in nadere bijzonderheden treden.

De milddadigheid der Tongenaren is overal gekend ; deze maal ook zal zij op hare hoogte blijven.

Het verheven doel welk dit schoon werk nastreeft, is er de beste waarborg van.

— *Werk der Bescherming van de Jonge dochter.* — Bureel open alle dinsdagen van 9 1/2 tot 12 ure, in den Volksbond, Hondstraat, Tongeren.

Bericht aan de Dames. — Verschillende meisjes bieden zich aan, zooals : Bovenmeid, kunnende naaien — meisjes om alle werk te doen, — kindermeisjes.

Bericht aan de ouders. — Wilt gij voor uwe dochters eene plaats die alle waarborgen aanbiedt, wendt U tot het Werk der Bescherming van de Jonge dochter.

— **Op de Markt van Tongeren** van donderdag waren te koop gesteld, 435 koeien, 9 schapen, 134 vette varkens, 116 kalveren, 1548 baggen, 710 loopers.

WERK VAN DEN *POSTRIJDER* (*)

EDER TROTS

DOOR

aul de GARROS

9e VERVOLG.

wel, antwoordde de jonge man, na eeling ; zekeren dag ontdekte zij uw oord ; zij kwam naar Malicorne en nedenemen, ik herinner het mij nog gij zelf bevreesd waart voor haar r gelukte erin haar te doen begrijpen mogelijk was ; hij beweest haar dat ier waart dan bij haar, gezien het ijk leven dat zij leidde. Om kort te eeft hier en weinigen tijd daarna an de zorgen van tante Nanie toeverst ook beter was, daar een min zich ken minder goed verstaat, zoodat gij al bij haar inwoont. Sedert dien is r nooit meer weergekeerd.
terwijl hij deze laatste woorden want hij wist bepaald goed dat de k geworden was en opgesloten in het n « La Charité ». Doch hij dacht dat te om de waarheid te zeggen, hem d niet verplichtte zulk wreed getsluieren.
ar, mijne liefste, nu weet gij zooveel loot hij.
, uitgenomen.., mijn naam.
ne... Larcher...
e meisje bekeek Gérald lang en aandachtig ; en alsof zij nog getwijfeld had tot op dit oogenblik, zei ze eenvoudig :

— Ik geloof u.

Nauwelijks waren die woorden uitgesproken of de salondeur ging open en Mevrouw Maupas trad de kamer binnen.

— Wat gelooft gij, mijn kind ? vroeg zij lachend.

— Oh ! tante Nanie ! tante Nanie ! riep Jeanne uit, ik weet alles.

Snikkend wierp zij zich in de armen van de oude dame. Mevrouw Maupas maakte uitzondering op de andere burgersvrouwen.

Zij was geleerd, bewaarde altijd haar zacht humeur, schikte zich in de nieuwheid der hedendaagsche gedachten, was geduldig voor de uitgelatenheid der jeugd. Zij was ook een toonbeeld van liefdadigheid en opoffering voor degenen die lijden. Zij behoorde wel degelijk tot het geslacht der du Cheenay's. Zij was, lichamelijk gesproken, niet heel sterk ; zij was mager en klein. Haar gelaat had, ondanks haren zestigjarigen ouderdom, nog altijd de zelfde frischheid b waard. Hare wezenstrekken getuigden van een rein gemoed en hare witte haren gaven aan haar uiterlijk eene uitdrukking van zachtheid en teederheid.

Uit hare oogen straalde een warmen blik vol levensmoed.

Bij die wanhoopskreet van hare geliefde Jeanne, had zij eene beweging van ontsteltenis niet kunnen verbergen. Nu streelde zij het jonge meisje, dat tegen hare schouders geleund, weende, en keek Gérald ondervragend aan.

— Ik weet alles, ik weet alles, herhaalde Jeanne nog altijd snikkend.

Gérald achtte het zijn plicht tusschen te komen en bracht zijne tante in karige woorden op de hoogte van wat er gebeurd was.

Mevrouw Maupas zuchtte diep.

— Weinu, mompelde zij, toch zal er niets veranderd zijn tusschen ons beiden, niet waar ? Gij zult altijd nog het nichtje van tante Nanie blijven ? Octave zal altijd « uw papa » zijn, niet waar !

Het is toch maar alleen de vriendschap die ons door de stevigste banden aan elkander hecht ; en wat dat betreft, geloof ik niet dat zij op het punt staat verbroken te worden.. niet zoo ?

— Oh ! voorzeker.

— Dan, waarom weent gij ?... Niets zal er in uw leven gewijzigd zijn : wij zullen altijd voor u blijven, wat wij tot hiertoe geweest zijn.

Op dit oogenblik ontmoetten de oogen van Mevrouw Maupas die van Gerald ; de jongen boog het hoofd ; hij durfde niet herhalen wat hij in het begin van zijn onderhoud met Jeanne had verteld ; hij durfde ook niet bekennen, hoe zeer hij wenschte de naam van broeder met dien van echtgenoot te verwisselen.

— Kom aan, dacht hij in zich zelve, laat ons, ten minste voor eenigen tijd, aan dien droom verzaken. Het zou wreed en onrechtvaardig zijn de arme kleine vandaag nog meer te verschrikken. Wanneer zij eenigzins zal bekomen zijn, kan zij beter nadenken en ik zal altijd hier zijn om haar mijn beden te herinneren.

— Snel, snel, droog uwe tranen, Mejuffer, hernam mevrouw Maupas, uw... vader gaat binnenkomen ; gij wilt hem toch geen verdriet aandoen ?

Jeanne trachtte zich zooveel mogelijk te bedaren en droogde hare tranen af. Doch, toen Mijnheer du Chesnay een half uur later binnenkwam, kon zij hare ontroering niet bedwingen, en zij snikte even heftig als te voren.

De kasteelheer echter, scheen zich aan dit voorval te verwachten : hij had er haast een voorgevoel van, ook was den indruk over die, door hem toch nog onbekende droefheid op verre na niet, wat men vreesde.

Nochtans, hoe licht de schok ook was, Mijnheer du Chesnay behoefde geene verdere ontroering meer, want het nieuws dat hij uit Cosme medebracht had hem geweldig aangedaan ; hij bekende het niet dadelijk : voor Jeanne moest hij het stilzwijgen behouden. Doch, toen het jonge meisje weer kalmer geworden was, zocht Mevrouw Maupas een voorwendsel om het salon te kunnen verlaten. Steunend op den arm van hare tante, gingen beide vrouwen de kamer uit

Toen Mijnheer du Chesnay alleen was met zijn zoon, trok hij koortsachtig een dagblad uit zijn zak. Het was een weekblad uit de provincie.

— Daar, lees ! zei Octave, terwijl hij het artikel aanwees, aan het einde van de derde kolom.

In minder dan twee minuten had de jonge man het bedoelde nieuws gelezen. Hij werd doodsbleek.

Ziehier wat het behelsde :

« Men schrijft ons dat een krankzinnige, opgesloten in het gesticht van « La Charité » gisteren ontsnapt is. Het is eene vrouw van ongeveer veertig jaar en van hongaarschen oorsprong.

» Voor vijftienjaren werd zij plotselings, op een kasteel uit den omtrek, waar zij tevallig was, door een aanval van heete koorts aangegrepen, die heel haar zenuwstelsel geschokt heeft. Voorloopig werd zij in bovengemeld gesticht opgesloten, doch daar alle opzoekingen nopens hare familieleden zonder uitslag bleven, is zij hier gebleven. Men vreest dat, gezien haar geestestoestand, haar een ongeluk is overkomen. »

Toen Gerald zijne oogen ophief, ontmoette hij die van zijn vader.

— Wat dunkt gij ervan ? vroeg deze laatste.

— 't Is verschrikkelijk, mompelde de jonge man. Zij moest zich, bij voorbeeld, inbeelden naar Malicorne te komen ! Ik durf niet aan de gevolgen denken... Het ware misschien goed Jeanne tijdelijk te verwijderen.

— Oh ! Hoe zouden zij den band vermoeden, die hen aan elkander hecht ?

— Dat is waar, maar een onbescheiden woord is zoo gauw uitgesproken.

Octave antwoordde daar niet op. Na een oogenblik hernam hij echter :

— Maar ik begrijp niet, waarom dokter Chalbert mij niet verwittigd heeft. Hij is toch in briefwisseling met den overste van het gesticht.

— Hij is misschien afwezig. En daarbij, heeft hij wel den tijd gehad ?

Er werd zachtjes aan de deur geklopt.

Het was de oude Bernard, de jachtwachter van het kasteel. Hij was vroeger knecht, doch het werk werd te zwaar voor zijn ouderdom. Thans leet hij een rustig leven. Hij deed tweemaal daags de roode van den hof dicht bij het kasteel, daar het beele park door andere wachters bewaakt werd. Dat was slechts eene wandeling en bevorderde zelfs zijne gezondheid.

Hij trad binnen, zijn hoed in de hand.

— Mijnheer, ik wilde u dadelijk op de hoogte brengen van eene zeer onaangename zaak.

— Laat hooren, mijn goede Bernard ? vroeg de kasteelheer, die ongerust werd, gezien de ontstelde houding van zijn trouwe dienaar.

— Mijnheer, 't is alweer die Gimel...

— Ah ! zei Octave, ongeduldig, ik had u zoo geraden, hem met vrede te laten.

— Ja, mijnheer, dat doe ik altijd, maar vandaag was er geen uitweg.

— Hoe zoo, vertel ons dat eens.

— Weinu, Mijnheer, toen ik dezen morgen mijn ronde deed en langs den weg van « La Renauderie » ging, hoorde ik plotseling een geweerschot.

» Dat kon niet anders, dat moest die Gimel weer zijn, want ik had hem nog twee minuten te voren over de gracht zien springen.

» Ik dacht wel : al weer een lezant minder, doch daar mijnheer mij aanbevolen had hem geen ongemakken te veroorzaken, keerde ik op mijn weg terug. Op dat oogenblik echter hoorde ik een heksch lawijd, gevloek en geter.

Eenige stappen voor mij zag ik dan ook drie mannen uit het bosch komen : de brigadier der gendarmen, een gendarm en Gimel zelf.

» Alexander weerde zich heftig tegen en schold de mannen der wet uit. Deze laatsten hadden mij echter ontwaard en deden teeken om te naderen. Ik kon immers niet vluchten als een diel...

— Ja en dan ? onderbrak Octave.

— Die heeren hebben Gimel ondervraagd. Hij weigerde te antwoorden, en dan heb ik zijn naam en zijn beroep moeten opgeven. Daar hij geen jachtverlof had, hebben zij hem proces-verbaal opgesteld. Daarna vroegen zij aan wie het bosch toebehoorde. Ik heb natuurlijk gezegd dat het van Mijnheer du Chesnay was.

» Goed ! Jacht bewaakt ! Dubbel vergrijp ! verklaarde de brigadier. Hij noodigde mij tevens uit ook proces-verbaal op te stellen.

» Ik durfde niet zeggen, om de schuld van Alexander te verminderen, dat Mijnheer hem zulks toestond. Gimel had geen oorlof om vuurwapens te dragen en in zulk geval scheen die toelating mij drollig. Ten andere, dat ware niet juist, Mijnheer heeft geene toelating gegeven, maar eenvoudig eene toegeving gedaan.

— Ten slotte, hebt gij dan een proces opgemaakt ?

— Wel ja, Mijnheer, mompelde de wachter, heel bevreesd.

— Maar, mijn vriend, daar is geen kwaad bij. Gij hebt immers uw plicht gedaan. Stel u dat nu uit het hoofd ; ik zal dat wel schikken. Gij hebt echter goed gedaan mij dadelijk te verwittigen.

Toen de wachter gedeeltelijk gerust gesteld was, richtte Octave zich tot zijnen zoon :

— Nog eene aangename geschiedenis. Gij zult hem misschien mogen oproepen voor het gerecht.

— Ik zal trachten dat aan mijn overste over te laten.

— Bij slot van rekening, zal dat toch hetzelfde blijven !

— Ja, en die man, die ons haat, zal er eene nieuwe gelegenheid in vinden om ons nog meer te tarten.

— Die ons haat ! herhaalde Mijnheer du Chesnay, verwonderd. En waarom groote God ? Ik betracht niets anders dan hun goed te doen.

— Indien gij in de erkentelijkheid der menschen geloolt, vader, dan koestert gij zonderlinge droombeelden, hernam de jonge substituut. Doch, laat ons over wat anders spreken, de dames zijn daar !

III.

Gimel werd in vrijheid gesteld, doch de gendarmen behielden zijn geweer. Dat bedroefde ook onzen strooper het meest. Klagend over het verlies van zijn wapen, zijne oude vriend, waarmee hij zijn brood verdiende, ging hij heen. Gimel bekeek dan ook de gendarmen met een ironischen blik als wilde hij hen toeroepen : « Tot weerziens. »

(Wordt voortgezet)

(*) Nadruk verboden voor de gazetten die geene overeenkomst gesloten hebben met de *Société des Gens de Lettres* van Parijs.